

Lovgivning og Domsafgørelser paa Erhvervslivets Omraade 1940

(fortsat).

Ved Haakan Petersen.

II. Domsafgørelser.

Afbetaling.

V. L. R. D. 16. Januar 1940. En Gaardejer havde solgt en Kvie paa Afbetaling med Forbehold af Ejendomsret, til Købesummen var betalt. Køberen solgte Kvien til en Husmand, der solgte den videre, uden at han betalte.

Ved Dommen opretholdtes Ejendomsforbeholdet over for den sidste Køber, der altsaa maatte udlevere den til den første Sælger, da denne ikke havde haft Grund til at tro, at hans Køber havde købt Kvien til Videreforhandling. Et Ejendomsforhold vil altsaa ingen Betydning have over for senere Købere, naar Sælgeren ved, at hans Køber har købt det paa Afbetaling solgte til Videreforhandling. —

H. R. D. 16. Januar 1940. Ejeren af en Landejendom havde købt en Kværn paa Afbetaling, saaledes at Sælgeren forbeholdt sig Ejendomsretten over den, til Købesummen var betalt.

Kværnen benyttedes daglig til Formaling af Korn til Ejendommens Besætning og var ved Bolte fastgjort i Cementgulvet i en Lade paa samme Sted som en tidligere Kværn, der var overgivet Sælgeren som en Del af Købesummen. Den dreves gennem Remtræk af en i Laden anbragt transportabel Elektromotor, og Kornet lededes til den gennem en Tragt, der var anbragt umiddelbart over den og ført gennem Loftet.

Ved Dommen antoges Kværnen at være saaledes indlagt i Ejendommen til Brug for den dertil knyttede Landbrugsvirksomhed, at Sælgeren i Medfør af Tinglysningslovens § 38 (jvfr. H. T. for 1940 S. 117) ikke med Gylighed havde kunnet forbeholde sig Ejendomsret til den. —

Aktieselskaber.

Ø. L. R. D. 28. Febr. 1940. I H. T. 1940. S. 98 er refereret en Dom, hvorved et Aktieselskabs Bestyrelse blev domt til at betale Aktieselskabets Konkursbo Erstatning for manglende Tilsyn og Pligtforsømmelse.

Efter at et Medlem af Bestyrelsen havde betalt Erstatningen med Fradrag af et Beløb, han havde udlagt for Aktieselskabet, og for hvilket Modregningsret efter Konkurslovens § 15 anerkendtes, forsøgte dette sidstnævnte Beløb inddrevet hos et andet af de dømte Bestyrelsesmedlemmer.

Efter Dommen ansaas Boet for at være fyldestgjort for det Beløb, der var bragt i Modregning, saaledes at Boet ikke kunde rejse noget Krav mod andre af Bestyrelsens Medlemmer. —

Andelsforetagender.

H. R. D. 3. Januar 1940. En Frugthandler, der havde været Medlem af en Andelsboligforening siden dens Stiftelse i 1916, fik i 1918 en af Andelsboligerne og udbetalte derpaa sin Andel. I 1923 lejede han en Butik af Foreningen og forpligtede sig i Lejekontrakten til at overtage for 1000 Kr. Partialobligationer og indbetalte i 2 Gange de 1000 Kr. mod foreløbige Beviser, der senere skulde ombyttes med Partialobligationer med Pant i Foreningens Ejendomme næst efter Laan fra Statsboligfonden.

Partialobligationslaanet blev ikke optaget, og det af Frugthandleren ydede Laan blev overført til Andelskapitalen. Laanet forrentedes indtil 1935, da det viste sig, at Andelskapitalen maatte anses for tabt.

Ved Dommen ansaas Andelsboligforeningen for at have været uberettiget til at overføre Laanet til Andelskapitalen og dømtes til at betale Beløbet, for hvilket der ikke længere kunde gives den lovede Sikkerhed. —

H. R. D. 18. Januar 1940. En Andelsforening, der havde til Formaal at skaffe sine Medlemmer gode og billige Foderstoffer, leverede Varerne til Forbrugerne gennem Lokalforeninger, hvori Forbrugerne var organiserede. Ifølge Andelsselskabets Vedtægter skulde Forbrugerne, Andelshaverne, forpligte sig til i 5 Aar at aftage deres Forbrug af Foderstoffer gennem Andelsforeningen, og Brud paa denne Forpligtelse medførte Bøde.

En Gaardejer, der var Medlem af en Lokalforening, udmeldte sig af denne i Løbet af Femaarsperioden og aftog derefter sit Forbrug af Foderstoffer andetsteds.

Ved Dommen tilpligtedes Gaardejeren at betale en af Andelsselskabet fastsat Bøde, idet han ansaas for at være direkte forpligtet over for Andelsselskabet i hele Femaarsperioden, saaledes at en Udmeldelse af Lokalforeningen med det i dennes Love fastsatte Varsel var uden Betydning for Forpligtelsen overfor Andelsselskabet. —

H. R. D. 20. Juni 1940. Bestyrelse og Revisorer i et Andelsmejeri fandtes paa Grund af grov Forsømmelighed ansvarlige direkte overfor en af Interessenterne i Mejeriet for en Kasseangel, der konstateredes, efter at Formanden, der tillige var Kasserer og Regnskabsfører, var død.

Da der ikke var forelagt Retten de til en Begrænsning eller Fordeling af Ansaret fornødne Oplysninger, paalagdes der de dømte solidarisk Ansvar. —

Ferielov.

S. H. R. D. 31. Juli 1940. Medens en Arbejdsgiver ikke i Almindelighed kan modregne et Tilgodehavende hos en Medhjælper i dennes Krav paa Feriemærker, maatte det modsatte gælde, naar Arbejdsgiverens Krav skyldtes egenmægtig Tilegnelse fra Medhjælperens Side. —

Forældelse.

H. R. D. 22. Maj 1940. En Grosserer havde i 1913, medens han boede i Tyskland, paataget sig Kaution for en i Tyskland boende Mand.

I 1915 blev Kautionisten in solidum med Hoveddebitor ved tysk Ret dømt til at betale det paagældende Beløb. I 1916 var Kautionisten flyttet til Danmark, hvor han siden stadig havde Bopæl. I 1938 opnaaede Kreditor ved en tysk Domstol Dom for Kautionsbeløbet, omskrevet efter Aufwertungsreglerne, og søgte nu Kautionisten dømt ved de danske Domstole.

Uagtet der var forløbet over 20 Aar, før Sagen blev rejst, og Fordringen saaledes efter dansk Ret var forældet, blev Kautionsisten dømt til at betale, idet Sagen paadømtes efter tysk Ret, hvorefter Forældelse ikke var indtraadt. —

Ø. L. R. D. 5. Novbr. 1940. Købesummen for en Forretning med Inventar og Varelager skulde ifølge Købekontrakt, for hvis Opfyldelse forskellige Personer havde paataget sig Kaution, betales i Afdrag.

Efter Dommen forældes Kravet paa Afdragene ifølge Forældelsesloven, Nr. 274 af 22. Decbr. 1908, i 5 Aar fra de enkelte Afdrags Forfaldstid.

En Kautionists Krav over for en Medkautionist i Anledning af Indfrielse af en anden Medkautionists Forpligtelser forældes i 5 Aar fra Indfrielsen af de enkelte Ydelser. —

Funktionærer.

S. & H. R. D. 23. Januar 1940. En Kvinde, der havde passet et Telefonomstillingsbord, ekspederet Telefonsamtalerne og ført Regnskab derover, og som tidligere havde faaet Uddannelse i Kontorarbejder og Bogholderi, faldt ind under Funktionærloven (Nr. 168 af 13. April 1938). —

S. & H. R. D. 29. Januar 1940. En Forretningsfører, der var ansat i et Symaskineselskab med en Løn af 190 Kr. ugentlig, blev 23. November 1939 opsagt til 1. Juni 1940, saaledes at han skulde fratræde straks, men alligevel skulde have sin Løn udbetalt som før uden Hensyn til, om han fik anden Stilling, dog at Udbetalingen skulde ophøre, saafremt han tog Stilling i en konkurrerende Forretning, altsaa en anden Symaskineforretning.

I Dommen udtaltes det, at der ikke forelaa nogen Bortvisning, som beretigede Forretningsføreren til at faa hele Lønnen til 1ste Juni 1940 udbetalt straks. —

H. R. D. 31. Januar 1940. En Mand, der havde været ansat som Værkfører paa en Systue siden 12. Juli 1934, blev den 29. Septbr. 1938 i Anledning af Funktionærloven opsagt til Fratræden den 31. Oktbr. 1938.

Systuen var derefter lukket fra 31. Oktbr. til 8. Decbr. 1938, men aabnedes da igen, og Værkføreren, der ikke modtog Løn i den Tid, Systuen var lukket, hvad han havde faaet under tidligere periodiske Lukninger, fortsatte da sin Virksomhed, dog paa ændrede Lønvilkaar.

Den 20. Januar 1939 blev han opsagt til Fratræden den 28. s. M., men han gjorde nu Krav paa det Opsigelsesvarsel, der efter Funktionærloven, som traadte i Kraft den 1. November 1938, vilde tilkomme ham, naar hans Ansættelsestid regnedes fra 1934, nemlig 4 Maaneder, og ved Dommen gaves der ham Medhold heri, idet Opsigelsen af 29. Septbr. fandtes nærmest at tyde paa og i hvert Fald at have kunnet give Værkføreren det Indtryk, at Systuen blot havde ønsket at være frit stillet over for Funktionærloven, og derfor ikke fandtes at være en virkelig Opsigelse. —

S. & H. R. D. 6. Febr. 1940. I den mellem et Bageri og en Bestyrerinde af et af dets Udsalg oprettede Kontrakt hed det bl. a., at Funktionæren var undergivet det Ordens- og Arbejdsregulativ, der til enhver Tid var gældende i Forretningen, derunder at Bestyreren af Udsalget var ansvarlig for, at Udsalgets hele Bruttoavance opnaaedes, og at Ikke-Overholdelse heraf kunde medføre Ophævelse af Engagementet og Fratræden straks.

I Lobet af 1939 viste det sig, at Bruttoavancen ikke opnaedes, og Bestyrerinden blev afskediget til øjeblikkelig Fratræden.

Ved Dommen anerkendtes Bestyrerinden at have Krav paa 6 Maaneders Opsigelse. —

V. L. R. D. 1. Marts 1940. En Værkfører i en Protokolfabrik, der uddannede Lærlinge, antog og afskedigede Personale, ledede Personalet, foretog faglige Beregninger m. v., ansaas som Funktionær i Funktionærlovens Forstand. —

H. R. D. 8. Marts 1940. Bestemmelsen i Funktionærlovens § 2 om, at det ved skriftlig Aftale kan bestemmes, at Funktionæren i de første 3 Maaneder efter Ansættelsen skal kunne opsiges med kortere Varsel end 1 Maaned, forstodes saaledes, at selve Ophøret af Tjenesteforholdet skulde falde inden for de 3 Maaneder, for at det kortere Varsel skulde kunne anvendes. —

2 H. R. Domme 20. Marts 1940. En Vejer og en Afskriver i Københavns Frihavn ansaas som Funktionærer. —

Ø. L. R. Domme af 9. og 12. April 1940. En kvindelig Kok i en Restauration og en Akkvisitrice for en Støvsugerforretning, hvis Arbejde bestod i at opsøge Emner, som derefter skulde besøges af Repræsentanter for Forretningen, faldt ikke ind under Funktionærloven. —

H. R. D. 27. Maj 1940 stadfæstede Ø. L. R. D. 23. Novbr. 1939 (H. T. 1940 S. 101 nederst), hvorefter en provisionslønnede Repræsentant ikke havde Krav paa Løn for den Tid, i hvilken han havde været syg. —

S. & H. R. D. af 7. Juni 1940. En Mand, der havde anden Beskæftigelse, og som »Fritidsagent« tegnede Forsikringen for et Forsikringsselskab, faldt ikke ind under Funktionærloven. —

H. R. D. 21. Juni 1940. Indkaldelse paa ubestemt Tid til Sikringsstyrken falder ikke ind under Funktionærlovens § 6, hvorefter Indkaldelse til Efteraarsmanøvrer eller andre kortere Indkaldelser betragtes som lovligt Forfald.

Der tilkendtes derfor ikke en Handelsmedhjælper, der havde været indkaldt fra 3. Septbr. til 15. Decbr., Løn for denne Tid. —

S. & H. R. D. 1. August 1940. En likviderende Forretnings Aftale med det i Anledning af Likvidationen opsagte Personale om, at Personalet skulde fortsætte Tjenesten med et gensidigt Opsigelsesvarsel af 1 Maaned i de første 5 Maaneder, idet Personalet forbeholdt sig Ret til 3 Maaneders Opsigelsesvarsel, hvis Ansættelsen varede længere, var ikke en Omgaaelse af Funktionærlovens Regler om Opsigelsesvarslets Længde. —

S. & H. R. D. 25. Septbr. 1940. En Medarbejder ved et Dagblad, der udførte almindeligt journalistisk Arbejde og havde forestaaet Redaktionen af Bladets Bagside, faldt ikke ind under Funktionærloven. —

Ø. L. R. D. 7. Oktbr. 1940. En Revisorassistent var opsagt med lovligt Varsel, men fik derefter efter sin Anmodning Lov til at forblive i Stillingen til nedsat Løn, indtil han paa ny blev opsagt. Uanset at hans Tjenestetid ved den sidste Opsigelse berettigede ham til et længere Varsel, fandtes han med Rette opsagt med 1 Maanedes Varsel, da den første Opsigelse var begrundet i manglende Kvalifikationer, da han selv havde bedt om at maatte blive til nedsat Løn, og da den fornyede Ansættelse kun skyldtes Medlidenhed med ham. —

V. L. R. D. 5. Novbr. 1940. En Direktrice, der skulde forestaa en Systue, udføre Tilskæring og Prøvning og deltage i Syningen, faldt ind under Funktionærloven. —

H. R. D. 5. Decbr. 1940. En Mand, der havde været ansat som Fuldmægtig hos en Grosserer, blev i Anledning af Funktionærloven opsagt til 1. Novbr. 1938, men genantaget imod selv at sige op til 31. Decbr. 1938.

Den 23. Decbr. blev der mellem Parterne indgaaet en Overenskomst om Ansættelse med samtidig Opsigelse til Ophør den 31. Decbr. 1939.

Da det antoges, at Overenskomsten kun tilsigtede en Omgaaelse af Funktionærlovens Bestemmelse om Opsigelsesvarsel, og at Meningen i Virkeligheden var, at Forholdet skulde fortsættes paa ubestemt Tid, ansaas Grossereren ikke for berettiget til at afskedige Fuldmægtigen uden Varsel ved Udgangen af 1939. —

H. R. D. 18. Decbr. 1940. En Lagerekspedient, hvis Beskæftigelse som »Picker« bestod i at fremtage Varerne fra deres Plads paa Lageret efter Ordresedler og bringe dem til det Personale, der besørgede Indpakningen, faldt ikke ind under Funktionærloven. —

S. & H. R. D. 23. Oktbr. 1940. Efter at det ved en S. & H. R. D. 13. Januar 1940 var fastslaaet, at de i Efteraaret 1939 foretagne Indkaldelser til Militærtjeneste af ubestemt Varighed maatte sidestilles med de i Funktionærlovens § 6 nævnte »andre korte Indkaldelser«, der betragtes som lovligt Forfald, betalte en Forretning en indkaldt Funktionær Løn for den Tid, han havde været indkaldt til ovennævnte Militærtjeneste. Efter at H. R. ved Dom af 21. Juni 1940 (se ovfr. S. 118) havde forandret S. & H. R. Dommen, fandtes Forretningen ikke berettiget til at tilbagesøge den saaledes udbetalte Løn, da den maatte have regnet med en eventuel Ændring af Dommen og ikke havde taget noget Forbehold i saa Henseende. —

S. & H. R. D. 5. Novbr. 1940. En Bogholder, der i 10 Aar som Bibeskæftigelse havde ført Boger et Par Timer daglig for en Fabrikant, fandtes ikke at kunne anses for Funktionær hos denne. —

S. & H. R. D. 13. Novbr. 1940. Pasning af et Hotels Telefoner, Føring af Regnskabet med Gæsternes Telefonering og Afregning med Kassen fandtes at falde ind under Funktionærloven. —

Garanti.

H. R. D. 15. Januar 1940. En Gasforbruger, der fik Gas leveret gennem Automatgasmaaler, ansaas ved Dommen for ansvarlig for de i Automaten nedlagte Beløb, uanset at disse i Dommen ansaas for at være stjaalet ud af Automaten. —

S. & H. R. D. 30. Novbr. 1940. Ved Afskibningen af et Parti Kartoffler, der skulde eksporteres til Argentina via Hamborg, havde »Landbrugsministeriets Tilsyn med smitsomme Plantesygdomme« i Henhold til L. Nr. 140 af 1. Juli 1927 om Bekæmpelse af smitsomme Plantesygdomme og Skadedyr afgivet Attest om, at Kartofflerne var sunde, ligesom Landbrugsministeriets Kartoffeludvalg i Henhold til Lovgivningen om Udførsel af Kartoffler havde godkendt Kartofflerne til Eksport.

Ved Ankomsten til Hamborg, hvor Kartofflerne skulde omlades og derfra ledsages af tysk Afskibningsattest, nægtede den paagældende tyske Myndighed at udstede Attesten under Henvisning til, at det ved en foretagen Stikprøve havde vist sig, at gennemsnitlig ca. 20 pCt. af de undersøgte Kartoffler var befængt med Skurv.

Landbrugsministeriet fandtes ikke at have paadraget sig noget Ansvar ved de afgivne Attester, idet der ikke fandtes at være udvist Skodesløshed eller Forsømmelse af den danske Inspektion. —

H. R. D. 12. Decbr. 1940. Sælgeren af en fast Ejendom, der havde garanteret, at der ikke fandtes Husbukke i Ejendommen, og som, da det konstateredes, at et Husbukkeangreb havde fundet Sted, var villig til at betale de direkte Reparationsudgifter i den Anledning, fandtes ikke pligtig at yde Erstatning for Værdiforringelse af Ejendommen, da Muligheden af en Værdiforringelse af Ejendommen i repareret Stand, under Hensyn til Angrebets Art, ansaas for at være ringe. —

Konkurrence.

H. R. D. 23. Decbr. 1940. Efter det samlede Indtryk, som nogle Tyggegummipakninger, derunder navnlig Banderolerne, frembød, fandtes Pakningerne egnede til at hidføre Forveksling med de af et udenlandsk Tyggegummifirma benyttede, hvorfor Anvendelsen af dem stred imod Konkurrencelovens § 9. —

S. & H. R. D. 16. Okt. 1940. Udbud af et Parti ukurante Varer under Betegnelsen »Ferietilbud« med Angivelse af en oprindelig Pris og en nedsat Pris ansaas for at falde ind under de i Konkurrencelovens § 5 nævnte Sæsonudsalg, der kun maa afholdes til bestemte Tider. —

S. & H. R. D. 16. Okt. 1940. Skiltning med »Total-Ophør« uden Reklamering med nedsatte Priser, og uden at der var foretaget nogen Prisnedsættelse i Anledning af Forretningsophøret, ansaas ikke for at falde ind under de i Konkurrencelovens § 5 nævnte Udsalg. —

Konkurs.

3 H. R. Domme 29. April 1940. Efter Konkurslovens § 20 kan et Konkursbo, hvis Skyldneren i Løbet af de sidste 8 Uger før Konkursen har betalt Gæld ved til Fordringshaveren at afhænde fast Ejendom, Skib eller andre Genstande, som efter de paagældendes Stilling eller Forhold maa anses for usædvanlige Betalingsmidler, fordrer, at den stedfundne Betaling skal gaa tilbage.

Der fandtes ikke at foreligge en saadan Betaling i et Tilfælde, hvor en Mølle, der havde købt et Parti Byg af en Foderstofforretning, til Afgørelse af Skylden havde leveret et Parti Mel og nogle Partier Bankebyg.

Det samme fandtes at være Tilfældet med Hensyn til et Parti Jordnødkager, som Mølleriets havde leveret til en Kreditor, idet der fandtes at foreligge et reelt Salg, samt med Hensyn til noget Majsskraa og Fodermel, som Møllen havde leveret til en Foderstofforretning, der afskrev Købesummen paa et Tilgodehavende hos Møllen. —

Kontrakt.

S. & H. R. D. 29. Januar 1940. Under Indladningen af et Parti Cokes, som Skibet ifølge en Bestemmelse i Certepartiet havde Ret til at indtage paa Dæk paa Befragterens Risiko, gik en Del over Bord, fordi Skibet ikke var tilstrækkeligt sikkert fortøjet, men paa Grund af den nævnte Bestemmelse i Certepartiet fandtes Rederiet ikke ansvarligt for Tabet. —

H. R. D. 29. Januar 1940. Ved Losningen af en Ladning Majs, der var indladet in bulk i New Orleans, viste Majsens sig at være beskadiget. Ansvar for Skaden skulde i Henhold til Konnossementets Bestemmelser bedømmes efter den amerikanske »Harter Act« af 13. Febr. 1893.

Ifølge en i Anledning af den konstaterede Skade afholdt Skonsforretning

skyldtes Beskadigelsen, at det Tommer, der var anvendt til de til Afstivning af Skibets Slingreskot benyttede Skraastivere, var af for frisk og derfor fugtigt Træ, samt Varme fra et udækket Maskinskot i Forbindelse med udækkede Luftgangsrør fra en Ballasttank, der anvendtes som Beholder for fersk Vand til Maskinen.

Ved Dommen fandtes Skibet at være ansvarligt for den af Skraastiverne forårsagede Skade, idet det ikke ansaas for tilstrækkeligt godtgjort, at der var udvist tilbørlig Omhu ved Lasterummenes Indretning, medens der ikke fandtes at foreligge tilstrækkeligt Grundlag for at paalægge Skibet Ansvar for den Skade, der stod i Forbindelse med Maskinskottet og Luftgangsrørene. —

H. R. D. 30. Januar 1940. Ifølge en Landvæsenskommissions Kendelse angaaende et Kloakanlæg i en Kommune skulde en Del af Omkostningerne, der afholdtes af Kommunen, fordeles paa Grundejerne, dels med et Værdibidrag af en vis Promille af Ejendomsskyldværdien, dels med et vist Bidrag pr. m² Areal; for den ved ny Bebyggelse, Til- eller Ombygning fremkaldte Værdistigning skulde efterbetales det til Værdistigningen svarende Bidrag. De paalignede Bidrag kunde betales kontant eller i Afdrag, og den Ejer, der havde betalt hele sit Bidrag, skulde alene betale Tillægsbidrag ved Til- og Ombygning.

Efter at et Ejendomsselskab havde købt en af Grundene i den paagældende Kommune og derpaa opført en større Beboelsesejendom, blev der i Henhold til Landvæsenskommissionskendelsen paalagt Selskabet et Kloakbidrag svarende til Værdistigningen.

I Henhold til en Bestemmelse i den om Salget oprettede Slutseddel, hvorefter det var en Forudsætning for Købet, at der ikke paahvilede Ejendommen særlige Byrder og Indskrænkninger, forlangte Selskabet det nævnte Bidrag godtgjort af Sælgeren, men ved Dommen fandtes Pligten til at udrede Tillægsafgiften ikke at kunne henføres under Udtrykket »særlige Byrder« i Slutsedlen, da Pligten først var opstaaet ved den foretagne ny Bebyggelse og var afhængig af Værdien af de opførte Bygninger. En Udtalelse under Salgsforhandlingerne af Sælgeren om, at der ikke skyldtes Kloakbidrag af Ejendommen (hvis hele da paalignede Bidrag var betalt allerede af en tidligere Ejer), fandtes derhos at maatte forstaas saaledes, at de Byrder vedrørende Kloakbidrag, der paahvilede Ejendommen i dens daværende Tilstand, fuldt ud var betalt. —

S. & H. R. D. 8. Febr. 1940. En Fabrikant havde købt nogle Maskiner til Maskinsnedkeri og havde underskrevet en Slutseddel, hvor der bl. a. stod: »Værneting: en af Leverandøren udpeget Domstol i København eller andetsteds«.

I Dommen udtales det, at man maatte gaa ud fra, at de Rettelser, som var foretaget i Slutsedlens trykte Salgsbetingelser, og som maatte antages at være foretaget af Fabrikanten, forinden Underskriften var gennemløst af Fabrikanten, der havde underskrevet lige under den Bestemmelse, hvori Ordet »Værneting« var fremhævet. Køberen fandtes derfor i alt Fald at være indgaaet paa, at en eventuel Retssag anlagdes i København, og Sagen, til hvis Afgørelse Sagkundskab skønnedes at være af Betydning, fandtes med Rette indbragt for Sø- og Handelsretten. —

S. & H. R. D. 15. Febr. 1940. En Mand havde hos en Kulhandler købt hele

sit Forbrug af Cinders for 1939 i Henhold til Telefonsamtale af 20. Juni 1939, Hovedparten at levere i September og Resten inden 31. Decbr. 1939.

I August leveredes 500 hl. Køberens Forbrug i de foregaaende Aar havde ligget paa omkring 500 hl.

I Dommen udtaltes det, at Sælgerens Leveringspligt, da der ikke var aftalt noget bestemt Kvantum, ikke kunde gaa ud over tidligere Aars Levering, og at Køberen ved i August 1939 uden Forbehold at modtage 500 hl, medens han i tidligere Aar i samme Maaned kun havde modtaget 300 hl, havde givet Sælgeren Grund til at tro, at Køberen under Hensyn til de bestaaende Vanskeligheder havde indkøbt hele sit Forbrug, saaledes at Sælgeren ikke var pligtig at levere yderligere. —

H. R. Kendelse 16. Febr. 1940. En Sag anlagt til Erstatning i Anledning af, at et Vareparti viste sig at være beskadiget ved Modtagelsen, afvistes, da der i det paagældende Konnossement indeholdtes en Bestemmelse, hvorefter et hvilket som helst retligt Skridt, som Varemottageren agtede at foretage mod Kaptajnen eller Rederen i Forbindelse med Konnossementet, skulde foretages for de lokale Myndigheder i Genova.

At der var deponeret et Beløb her til Sikkerhed for eventuel Erstatning, fandtes ikke at indeholde et Afkald paa Værnetingsbestemmelsen. —

S. & H. R. D. 28. Febr. 1940. En Mand, der havde købt et Parti Cokes til en Pris af 2 Kr. 60 Øre pr. hl til Levering medio Septbr. 1939, fandtes i Henhold til en i Sælgerens Bekræftelsesskrivelse indeholdt Pristillægs-klausul pligtig at betale den paa Leveringstiden gældende Pris 4 Kr., idet Sælgeren ansaas for berettiget til at anvende sit omkring 1. Septbr. foreliggende Lager til Opfyldelsen af Kontrakter med tidligere Leveringstid. —

S. & H. R. D. 18. Marts 1940. En Generalagent for et tysk Firma, der af et svensk Firma havde modtaget Ordre paa et Parti Varer, kunde ikke anses for at have indgaaet Handelen for egen Regning, da det svenske Firma vidste, at han var Agent, og efter Korrespondancen mellem Parterne ikke havde haft Føje til at antage, at han handlede for egen Regning.

Han fandtes heller ikke erstatningspligtig i Anledning af, at det tyske Firma paa Grund af Krigen havde annulleret Ordren, idet han efter Aftaleloven kun var pligtig at erstatte det Tab, der var lidt ved, at Handelen ikke kunde gøres gældende mod det tyske Firma, og det ikke ansaas for godtgjort, at der var lidt saadant Tab. —

Ø. L. R. D. 9. Maj 1940. En Mand, der havde tegnet Forretningsabonnement paa Belysning til billig Tarif, kunde ikke forlange Abonnementet ophævet, idet Belysningsvæsenet, der efter offentlig Bekendtgørelse havde ophævet Forretningsabonnementstariffen, efter L. Nr. 288 2. Septbr. 1939 maatte anses for at være forpligtet til at bringe Tariffen til Ophør som et Led i den paabudte Begrænsning af Lysforbruget. —

V. L. R. D. 15. Maj 1940. En Skrivelse om Stadfastelse af en pr. Telefon optagen Ordre henviste i sin Tekst til de paa Bagsiden trykte Salgsbetingelser, hvoriblandt, at Tvistigheder skulde afgøres ved Kendelse af Københavns Bedømmelses- og Voldgiftsudvalg.

Denne Bestemmelse fandtes at være bindende for Ordregiveren, der først, efter at Tvist var opstaaet, havde protesteret imod dens Anvendelse. —

H. R. D. 29. Maj 1940. En Skipper, der skulde befordre et Parti Kartoffler

til Aarhus, men blev opholdt undervejs i 9 Dage, hvorved Kartofflerne led Skade, der maatte antages at skyldes mangelfuld Udluftning, fandtes erstatningspligtig, fordi han ikke havde givet Afsenderen Underretning om Forsinkelsen. —

Ø. L. R. D. 4. Septbr. 1940. En Lejekontrakts Krav om Opsigelse med et halvt Aars Varsel til en 1. Oktober fandtes opfyldt ved, at der var sagt op den 1. April om Formiddagen. —

V. L. R. D. 6. Septbr. 1940. En Direktør for et Fjerkræslagteri, der havde opsagt sin Stilling til 1. Januar 1940 i Anledning af, at han selv havde overtaget et Fjerkræslagteri fra 1. Oktbr. 1939, og som havde bevæget Kassere- ren i førstnævnte Fjerkræslagteri til at sige op for at tage Plads i det andet, fandtes med Rette opsagt den 6. Septbr. 1939 til Fratrædelse 1. Oktbr. 1939. —

S. & H. R. D. 1. Oktbr. 1940. Befragteren af et Skib, der skulde føre Kul fra England til Odense, ansaas efter Certepartiets Bestemmelser, der svarede til de af Fragtnævnet anbefalede Klausuler, pligtig at tilsvare Rederiet forhøjede Krigsforsikringspræmier ikke alene for Hjemrejsen med Ladningen, men ogsaa for Ballastrejsen til England. —

S. & H. R. D. 31. Oktbr. 1940. Et Aktieselskab, der havde befragtet et Skib til at føre en Ladning Kul fra England til København ved et Certeparti af 13. Novbr. 1939, der paalagde Befragterne at bære Risikoen ved eventuelle Ændringer af Krigsforsikringspræmien, fandtes pligtig at bære en den 30. Novbr. indtraadt Forhøjelse af Præmien uanset, at Rederiet først den nævnte Dato havde gjort Anmeldelse til Krigsforsikringen om Skibets Tilbagerejse. Rederiet fandtes nemlig ikke ved den sene Anmeldelse at have begaaet nogen Fejl over for Befragterne, idet disse havde kunnet tage Forbehold i Certepartiet om tidligere Anmeldelse eller paa anden Maade havde kunnet rette Henvendelse derom til Rederiet. —

H. R. D. 5. Novbr. 1940. Køberen af et Stykke Jord, der ham bekendt tidligere var solgt til en anden, maatte respektere dette Salg, idet Sælgeren, der ikke havde kunnet bevise sin Paastand om, at Salget var gjort afhængigt af en Betingelse, som viste sig ikke at indtræde, tilpligtedes at udstede Skøde til sidstnævnte Køber. —

S. & H. R. D. 13. Novbr. 1940. Et Eksport Co., der havde købt et Parti Svinetaer f.o.b. København for at eksportere dem til Malta, hvortil de var videresolgt, fandtes under de foreliggende Omstændigheder at burde have undersøgt Varerne i København, hvor de havde henligget hos Eksportcompagniets Skibsagenter nogen Tid for Afsendelsen til Malta.

En Reklamation, der først skete, efter at Compagniets Køber ved Varernes Ankomst til Malta havde nægtet at modtage dem, da de ved en Undersøgelse viste sig at være uegnede til Menneskeføde, blev derfor ikke anset for rettidigt foretaget. —

Ø. L. R. D. 14. Novbr. 1940. Ved Certeparti af 7. August 1939 fragtedes et Skib til at føre en Ladning fra England til København. Den 4. Septbr. s. A. annullerede Rederiet Kontrakten under Henvisning til Krigstilstanden. Annullationen fandtes hjemlet i Solovens § 135. —

S. & H. R. D. 15. Novbr. 1940. Et Rederi ansaas for berettiget til at forlange Overliggedagsgodtgørelse, idet Forsinkelsen af Udlosningen antoges at skyldes Ladningsmodtagerens Nægtelse af at forevise Konnossement, og idet Føreren af Skibet fandtes berettiget til at nægte at fortsætte Los-

ningen, saalænge Ladningsmodtageren ikke paa Forlangende præsterede Konnossement.

H. R. D. 21. Novbr. 1940. Et Aktieselskab havde købt et Parti Tarme til successiv Levering og havde anvendt og betalt en Del af det leverede, men sendte derefter Resten tilbage som ukontraktmæssig.

Da Aktieselskabet efter at have anvendt og betalt en Del af Tarmene havde modtaget yderligere Leveringer uden at reklamere, og da de senere leverede Partier ikke kunde antages at have afvejet fra de anvendte, fandtes Aktieselskabet ikke at have haft fornødent Grundlag for at afvise Tarmene som ukontraktmæssige. —

S. & H. R. D. 9. Decbr. 1940. En Bank havde aabnet bekræftet Rembours til Fordel for en Sælger, der havde solgt et Parti Osteløbe til en Køber i Buenos Aires. Da Remboursbetingelserne ikke blev fuldt ud opfyldt, fik Banken, forinden Købesummen for Varerne udbetaltes, en Erklæring fra Aktieselskabet, hvorved dette forpligtede sig til paa Anfordring at tilbagebetale Beløbet.

Da Køberen i Buenos Aires nægtede at indfri Afskibningsdokumenterne under Paaberaabelse af, at de ikke opfyldte Remboursbetingelserne, søgte Banken det udbetalte Beløb tilbage fra Sælgeren, der fandtes pligtig at betale det i Henhold til den ovennævnte Erklæring. —

V. L. R. D. 10. Decbr. 1940. En Radioforhandler, der havde Eneforhandling af en Fabriks Apparater, og som havde forpligtet sig til at overholde de til enhver Tid gældende Salgs- og Leveringsbetingelser, fandtes ikke at have misligholdt Eneforhandlingskontrakten ved at have solgt nogle Apparater til en Købmand under Katalogprisen og uden at forlange af denne, at han skulde overholde Fabrikens almindelige Salgs- og Leveringsbetingelser.

Det nævnte Salg angik nemlig en ældre Model og var sket, efter at der var kommet nye Modeller fra Fabrikken paa Markedet, og i en af Grosserer-Societetets Komité afgiven Erklæring var det oplyst, at det ikke var usædvanligt, at Radiofabrikanter tillod, at gamle Apparater solgtes til reducerede Priser i saa Tilfælde. Fabrikken fandtes derfor udtrykkeligt at burde have tilkendegivet Eneforhandleren, at Salgs- og Leveringsbetingelserne skulde overholdes ogsaa med Hensyn til ældre Apparater. —

H. R. D. 16. Decbr. 1940. Mellem en herværende Repræsentant for et californisk Firma og en Grosserer blev der indgaaet en Handel om et Parti Rosiner, saaledes at Repræsentanten aabnede Rembours for Køberens Regning i San Francisco.

Efter at Rosinerne var afsendt, indtraf Besættelsen af Danmark og Englands Blokade, hvorfor Rosinerne blev oplossede i Christobal ved Panama-kanalen.

Efter at Sælgeren havde gjort sig betalt gennem Remboursen, og det remburserede Beløb var debiteret Repræsentanten, tilpligtedes Køberen at refundere denne hans Udlæg til Dækning af Remboursen. —

H. R. D. 17. Decbr. 1940. Køberen af et Vaskerianlæg, der blev leveret 1. Maj 1939, kunde ikke, efter at det var blevet benyttet til Septbr. 1940, afvise Anlægget som ukontraktmæssigt, da hans Klager over Manglerne havde været saa ubestemte, at det var uvist, om han ikke trods Manglerne vilde beholde Anlægget. Han fandtes heller ikke berettiget til Afvisning mod Erstatning for Brugen af Anlægget. —

H. R. D. 20. Decbr. 1940. Efter at en Repræsentant, der udelukkende var provisionslønnert, i nogen Tid havde arbejdet for et Automobilselskab, ændrede Selskabet paa Grund af Benzinrestriktionerne og Krigsforholdene sine Salgsbetingelser, idet Selskabet gav sine Repræsentanter Besked om, at de kun maatte sælge mod kontant Betaling, og at brugte Vogne kun maatte tages i Bytte, saafremt de i Forvejen var solgt.

Der tilkom ikke Repræsentanten Erstatning i Anledning af, at Salget derved vanskeliggjordes for ham, saaledes at han mistede sin Indtægt. —

H. R. D. 23. Decbr. 1940. En Fabrik, der paa Grund af Krigen ikke havde kunnet skaffe de til Fabrikationen fornødne Raastoffer, fandtes i Henhold til et i Ordrebekræftelsen taget Forbehold i den Retning berettiget til at annullere den paagældende Ordre. —

Kreditforeninger.

Ø. L. R. D. 22. Febr. 1940. Ifølge Statutterne for Kreditkassen for Husejere følger Retten til det Depositum, der skal betales, naar et Laan bevilges, Laanet og Pantet.

En Mand, der paa Tvangsauktion havde overtaget en Ejendom, hvori der indestod en Prioritet til Kreditkassen, kendtes derfor berettiget til Depositummet. —

Ifølge en af V. L. den 29. Febr. 1940 afsagt Kendelse er der intet til Hinder for Udlæg i et Kreditforeningslaans Andel i Reservefonden. —

Køb og Salg.

H. R. D. 22. Febr. 1940. En Sagsøgt, der i Efteraaret 1937 havde faaet en Del Varer og betalt en Del deraf, kunde ikke nu, da han sagsøgte til Betaling af Resten, gøre gældende, at Prisen var for høj. —

Ø. L. R. D. 15. April 1940. Ifølge et paa Grundlag af Slutseddelt af 4. Marts den 9. s. M. udstedt Skøde paa en Ejendom, der skulde overtages af Køberen 1. April, var der i Overdragelsen indbefattet bl. a. 5 Koer.

En Kalv, som en af disse Koer havde født den 8. Marts, fandtes at maatte tilfalde Sælgeren. —

V. L. R. D. 29. Maj 1940. En Handelsmand, der havde købt en So, hævdede, at han havde betalt den kontant ved Leveringen.

Da det ikke fandtes godtgjort, at der var Coutume for, at der i saadanne Tilfælde betales kontant, maatte Køberen bevise, at han havde betalt. —

V. L. R. D. 1. Juni 1940. En Hestehandler havde købt en Hoppe, men nægtede, da den nogen Tid efter leveredes ham, at modtage den, idet han gjorde gældende, at den var lam.

Den af Sælgeren til Betaling af Kobesummen anlagte Sag horte ikke under Voldgiftsret i Henhold til Loven om Voldgift i Tvistigheder om Handel med Husdyr, da den, der rejste Sagen ved den ordinære Domstol, ikke støttede sit Krav paa Mangler ved det afhændede Dyr. —

Ø. L. R. D. 21. Novbr. 1940. En raadgivende Ingeniør ved et Byggeforetagende, der havde godkendt en Bestilling paa 3 Varmemaalere pr. Lejlighed i Stedet for som oprindeligt paatænkt kun 1, ansaas legitimeret over for Leverandøren til at foretage Bestillingen, der ansaas for fornuftig og forsvarlig i Betragtning af de forøgede Udgifter ved Gennemførelsen af den oprindelige Plan. —

Ø. L. R. D. 6. Decbr. 1940. Køberen af en Ejendom havde forinden Købet besigtiget Ejendommen og derved ikke kunnet undgaa at se, at der paa Nabogrunden var opført en Bygning, der var i Strid med de paa Ejendommene i det paagældende Kvarter hvilende Villaservituter. Han fandtes herved at være gjort bekendt med Forholdet, saaledes at han ikke kunde forlange den paagældende Bygning, der var opført med utinglyst Samtykke af en tidligere Ejer af den købte Ejendom, nedrevet. —

H. R. D. 10. Decbr. 1940. En Mand, der i 1932 havde købt en Forretning med Varelager og Inventar, over hvilket Sælgeren forbeholdt sig Ejendomsretten, til Købesummen var betalt, fandtes berettiget til at ophæve Aftalen, men ikke til at realisere Varelager og Inventar til Dækning af det Beløb, han havde forudbetalt.

Kravet paa Erstatning i Anledning af Realisationen ansaas for forældet efter Forældelsesloven Nr. 274 af 22. Decbr. 1908 § 1 Nr. 1 a. —

Landbrug.

Ø. L. R. D. 29. Maj 1940. En Gaardejer havde i Henhold til L. Nr. 364 af 18. Decbr. 1933 om Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Landbrugsejendomme til Opnaaelse af Akkord og Moratorium faaet Moratorium i 3 Aar med Hensyn til den Del af Pantegælden, der oversteg hans Ejendoms Panteværdi.

Et Hypotekforeningslaan blev derved delt i 2 Dele, hvoraf den største beholdt sin tidligere Prioritetsstilling, medens den mindre Del rykkede tilbage for det af Erhvervenes Laanefond bevilgede Akkordlaan. I Moratorietiden blev der betalt fuld Terminsydelse af hele Hypotekforeningens Tilgodehavende.

Hypotekforeningen tilpligtedes at afskrive det betalte forholdsmæssigt paa begge Dele af Laanet i Stedet for, som sket, paa den daarligst sikrede Del. —

V. L. R. Kendelse 27. Juni 1940. Ifølge L. Nr. 106 af 3. April 1925 maa ingen Del af en Landbrugsejendom med et Jordtilliggende af mindst 1 ha og en Jordværdi af mindst 1000 Kr. gives Andenmand til Brug for længere Tid end 5 Aar uden Landbrugsministeriets Tilladelse.

En Overenskomst, hvorved et Kalkværk havde faaet Tilladelse til paa en Gaardejers Jord at oprette et Vandværk og til at tage Sand, Sten og Grus i 25 Aar, fandtes ikke at være i Strid med nævnte Lov, da de i Overenskomsten omhandlede Rettigheder ikke gav Adgang til almindelig Raaden over og Udnyttelse af Ejendommen, men maaatte betragtes som Servitutrettigheder, saaledes at der intet var til Hinder for Overenskomstens Tinglysning. —

Næringsvæsen.

Ø. L. R. D. 18. Marts 1940. Anvendelsen af Firmanavnet »Københavns Hypotekbørs« fandtes uberettiget efter Fimaloven, Nr. 23 af 1. Marts 1889 § 10.

Dommen stadfæstedes ved H. R. D. af 3. Decbr. 1940. —

V. L. R. D. 8. Maj 1940. En Snedkermester, der havde Næringsbrev i Odense, ansaas ikke for berettiget til uden Næringsadkomst i Fredericia at lade

optage Bestillinger paa Møbler i et Lokale i Fredericia, hvor han sammen med andre havde udstillet Møbler. —

H. R. D. 24. Maj 1940. Medlemmerne af Glarmesterlauget kunde ved at forpligte sig til at aftage Glas hos Medlemmerne af en Glasimportørforretning faa en Bonus for det i Aarets Løb købte Glas.

I Anledning af en Uoverensstemmelse mellem Lauget og Importørforeningen havde Oldermændene for Lauget tilbageholdt nogle Forpligtelseserklæringer fra Glarmestre for at faa lagt Pres paa Importørforeningen og opnaa en for Glarmestrene tilfredsstillende Ordning.

Da den nævnte Fremgangsmaade var godkendt af Laugsbestyrelsen, og da der var givet Medlemmerne tilstrækkelig Besked om dens Anvendelse, der ikke ansaas for uforsvarlig eller i Strid med Laugets Vedtægter, blev Laugets Oldermænd ikke anset for ansvarlig for, at de Medlemmer, hvis Erklæring var tilbageholdt, ikke fik den ovennævnte Bonus. —

H. R. D. 12. Decbr. 1940. Et Aktieselskab, der havde Udsalg rundt omkring i Landet, havde lejet et Lokale og fremlejet det til en Næringsdrivende, med hvem der var oprettet en Kontrakt, hvorefter bl. a. kun Selskabets Varer maatte føres og kun til de af Selskabet fastsatte Priser m. m.

Selskabet fandtes at have en saadan Interesse i og Raadighed over Udsalget, at dette maatte sidestilles med et af Selskabet selv drevet Udsalg, saaledes at Selskabet selv skulde løse Næringsbrev det paagældende Sted. —

Pant.

V. L. R. D. 24. Febr. 1940. En Frøforretning, der havde leveret Frø til Udsæd til en Gaardejer, som i Henhold til den derom oprettede Frøavlskontrakt leverede Frøavlen til Frøforretningen, tilpligtedes at tilsvare en Kornforretning, der ifølge Hostpantebrev havde tinglyst Pant i Gaardejers Host, Værdien af Frøavlen. —

S. & H. R. D. 28. August 1940. En Søforsikring for et Skib var tegnet bl. a. paa de i Søforsikringskonventionen af 2. April 1934 indeholdte Betingelser, efter hvilken Konvention Forsikringsaftalelovens Regel om, at en Tingsskadeforsikring anses som tegnet til Fordel for alle, der har Interesse i Tingen, ikke kom til Anvendelse.

Da Policen som forsikret alene angav den, der havde tegnet den, var det alene dennes Interesse og ikke tidligere Panthaveres Interesse, der var forsikret, saaledes at en Panthaver ikke kunde forlange noget af Forsikringssummen udbetalt. —

Ø. L. R. D. 4. Septbr. 1940. En Pantedeblitor, der skulde betale Renter efter en Panteobligation i de halvaarlige 11. Juni og 11. Decbr. Terminer, henvendte sig den 18. i Terminsmaaneden om Aftenen Kl. 8½ paa Kreditors Bopæl for at betale Renterne, men traf ingen hjemme.

Kapitalen ansaas som forfalden i Henhold til Pantebrevet paa Grund af Udeblivelse med Renter. —

H. R. D. 4. Novbr. 1940. Ifølge Solovens § 267 haves der Sopanteret i Skib og Fragt bl. a. for Fordringer, der grunder sig paa, at Skibsføreren i denne sin Egenskab uden for Skibets Hjemsted har truffet Aftale eller Foranstaltning med Henblik paa, hvad der er virkelig nødvendigt til Bevaring af Skibet eller Fortsættelse af Rejsen.

En Skibsfører havde i Antwerpen bestilt og faaet leveret et Parti Bun-

kerkul til Skibet, der efter at være udlosset gik i Ballast til Hull.

Leverandøren fandtes ikke at have Søpanteret, da Rejsen til Hull ikke kunde anses som Fortsættelse af en tidligere Rejse. —

V. L. R. Kendelse 13. Decbr. 1940. En Møller, der var Forhandler af afgiftspligtigt Korn, havde til Sikkerhed for en ham til Opkøb af saadant Korn indrømmet Kassekredit ved et Skadesløsbrev givet Pant i det hos ham til enhver Tid beroende Lager af afgiftspligtigt Korn. Skadesløsbrevet fandtes med Rette afvist fra Personbogen som stridende mod Konkurslovens § 152 (hvorefter der ikke kan gives særskilt Pant i Samlinger af ensartede eller til et fælles Brug bestemte Ting, der betegnes ved almindelige Benævnelser), uanset at Landbrugsministeriet i Henhold til Kornloven i et Cirkulære havde givet en generel Tilladelse til saadan Pantsætning. —

Tinglysning.

Ø. L. R. D. 7. Febr. 1940. Et Saneringslaan (H. T. 1940 S. 49) kunde tinglyses paa den ved Laanet indfrieede Hæftelses Plads uden Hensyn til, at efterstaaende Panthavere havde erhvervet Oprykningensret efter Tinglysningslovens § 40 derved, at nogle Afdrag paa en foranstaaende Prioritet var forfaldet. —

V. L. R. Kendelse 10. Maj 1940. Køberen af en Ejendom ifølge betinget Skøde er ikke legitimeret til at raade over Ejendommen, hvorfor Pantebreve, der udstedes af ham, maa forsynes med Samtykke fra Sælgeren for at kunne tinglyses paa Ejendommen.

Samtidig med Tinglysningen af et betinget Skøde blev der lyst et af Køberen udstedt Ejerpantebrev, der var forsynet med en Paategning fra Sælgeren om Samtykke til Tinglysningen.

Da denne Paategning ikke var forsynet med Vitterlighedsvidner i Overensstemmelse med Fordringen i Tinglysningsloven, fandtes Samtykket at være uden Betydning, saaledes at Sælgeren kunde faa Ejerpantebrevet udsløttet, efter at det betingede Skøde var bortfaldet paa Grund af Misligholdelse. —

V. L. R. Kendelse 27. Juni 1940. En Ejendomsdom kunde tinglyses, naar Ankefristen var udløbet, uanset at der i et Aar fra Dommens Afsigelse var Mulighed for, at den ifølge speciel Tilladelse kunde paaankes. —

V. L. R. Kendelse Juli 1940. Efter at der ved en Landvæsenskommissions Kendelse var paalagt nogle Ejendomme Mergelbidrag, blev en af Ejendommene udstykket og det Ejendommen paahvilende Bidrag fordelt paa den nye Parcel og Resten af Ejendommen.

Da det Parcellen paalagte Bidrag blev betalt, meddelte Mergelselskabets Bestyrelse Samtykke til, at Parcellen udgik af Selskabets Pant for Bidragene. Hertil fandtes Bestyrelsen imidlertid ikke at være berettiget uden udtrykkelig Hjemmel i Loven. —

V. L. R. Kendelse 6. Septbr. 1940. Et Pantebrev, hvis Beløb oversteg Laanegrænsen efter L. Nr. 404 af 2. Aug. 1940 (se S. 51), og som begæredes tinglyst saaledes, at Panteretten kun var aktuel for den Dels Vedkommende, der laa under Laanegrænsen, og for den øvrige Dels Vedkommende efterhaanden som foranstaaende Prioriteter afdroges, afvistes. —

Ø. L. R. Kendelse 23. Oktbr. 1940. Købesummen, 15,500 Kr., for en Ejendom berigtigedes ifølge Skødet bl. a. ved Overtagelse af Pantegæld og Udstedelse af Pantebrev for tilsammen 8100 Kr., hvilket Beløb udgjorde Laanegrænsen ifølge Loven om Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld. For Resten af Købesummen udstedtes Gældsbevis. Samtidig med Skødet begæredes en af Køberen udstedt Deklaration tinglyst, hvorved han forpligtede sig til ikke paa Ejendommen at lade tinglyse nogen Pantebehæftelse ud over de ovennævnte.

Da Sælgeren fandtes at have retlig Interesse i Tinglysningen, kunde Deklarationen ikke afvises. —

Ø. L. R. Kendelse 4. Novbr. 1940. Loven om Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld paa fast Ejendom var ikke til Hinder for Tinglysning af et betinget Skøde, hvorefter den Del af Købesummen, der ikke berigtigedes ved Overtagelse af Pantegæld og kontant Betaling, oversteg Laanegrænsen. —

V. L. R. Kendelse 22. Novbr. 1940. I et Skøde, hvorefter der skulde udstedes Pantebrev for 17,000 Kr., fandtes den Bestemmelse, at hver af Parterne, saafremt Ejendommens Grundværdi ifølge Vurdering svingede op eller ned, skulde kunne fordrø tilsvarende Forhøjelse eller Nedsættelse af Pantebrevets Restpaalydende.

Købesummens Størrelse fandtes at være endelig fastsat, saaledes at der ikke af Hensyn til denne Bestemmelse var noget til Hinder for Skødets og Pantebrevets Lysning. —

Ø. L. R. Kendelse 2. Decbr. 1940. Laanegrænsen for en Ejendom, der bestod af 2 Matr. Nr., som var vurderet til Ejendomsskyld under eet, bestemmes alene i Forhold til Ejendomsskylden, saaledes at der ikke kunde forlanges særskilt Vurdering af hvert Matr. Nr. —

Ø. L. R. Kendelse 2. Decbr. 1940. Et Pantebrev til en Hypothekforening, for hvilket tre private Pantebreve, der var tinglyst, inden Loven om Begrænsning i Adgangen til at tinglyse Gæld var fremsat, ifølge deres Indhold skulde vige, kunde tinglyses uden Hensyn til, at Laanegrænsen derved blev overskredet. —

V. L. R. Kendelse 21. Decbr. 1940. Et Skadesløsbrev, hvorved der til Sikkerhed for et Beløb af 800 Kr. var givet Pant i 2 Matrikulnumre, der var vurderede til Ejendomsskyld til henholdsvis 800 og 400 Kr., fandtes med Rette afvist fra Dagbogen i Medfør af Loven om Begrænsning af Adgangen til Pantsætning, idet Laanegrænsen efter Loven maatte antages at skulle fastsættes særskilt for hvert særskilt vurderet Matr. Nr. —